P&G COMMUNICATION & INFORMATION

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

P&G – KOMMUNIKÁCIÓ ÉS INFORMÁCIÓ

THE P&G SAGA · 12

Információ

Az elsők, akik kommunikáltak, ruha nélküli ősemberek voltak. Az elsők, akik tájékoztattak, ruhás ősemberek voltak, sajtóigazolvánnyal.

Még mindig ősemberek. Semmi sem változott. Csak az elsőknek az életet kellett túlélniük, a másodikak pedig abból élnek, hogy a túlélőket feltámasztják.

De nincs idő vitákra vagy bírálatra – ezeket a tevékenységeket soha nem gyakoroltam.

Amit szeretnék, az az, hogy történeteken keresztül meséljem el a kettő közötti antropológiai különbséget.

A kommunikáció első igazi formája – és itt mindenki felugrik a helyéről – a csend.

A szó előtt, a hang előtt, a gesztus előtt, a testtartás előtt a csend gyakorlata mindig is az ember feldolgozó- és döntésképessége alapján mérte az intelligenciáját – soha nem fordítva.

És a férfiak, összegyűlve, hallgattak, a csillagokat, az elvontat, az elképzeltet nézték – amíg a távolban egy csapat nő, biztosan abban, hogy egyedül vannak, beszélgetni nem kezdett egymás között: halk hangok, fegyelmezett hangnem, fegyelmezett ritmus, rendezett lejtés, minden szó gondosan a helyére téve. Ilyenek a nők.

De az első lecke, amelyet a csend az emberiségre hagyott, nem valamiféle befelé forduló tartózkodás – hanem módszer, végső határ minden olyan térben, ahol valódi döntések születnek.

Mégis, a csendben lévő zaj éppen az, ami soha nem hiányzik: belülről jön, és egyszerre érzelmi, kognitív, logikus és racionális, ösztönös és érzelmi.

És itt, mint mindig, az egyetlenek, akik igazán képesek kezelni, a nők maradnak – olyan teljesek, olyan működőképesek, hogy rájuk bízták az emberi szaporodás továbbvitelét is. (Más területeken – a biológiában, a sejtek szintjén – vannak hímek is, akik szülnek. De az másfajta kommunikáció.)

Mindarra, amire itt nem tértem ki, mindenki saját tapasztalatára bízom – ez a legjobb részünk.

Az információ egy játékra emlékeztet, amelyet gyerekként játszottunk: mindenki körben ül, az első a szomszédja fülébe súg egy szót, és az tizenkét emberen át halad végig a soron. Ami a végén kijött, az általában harsány nevetést váltott ki.

A játék mehetett egyetlen szóval vagy egy egész mondattal, és ez történt:

Kezdd azzal, hogy ÉLNI FOG, és tizenkét továbbadás után a végén kijövő szó az volt: MEGHAL.

Kezdd egy olyan mondattal, mint MINDANNYIAN TUDTUK, HOGY ÉLNI FOG, és tizenkét továbbadás után így jött vissza: MINDENKI TUDTA, HOGY MEGHALT, A TEMETÉS 12-ÉN 12:00-KOR. Ha, ha, ha, ha.

Pontosan így látom, ahogy ma a média mozgatja az információt – egy történet ugyanazon kezdősorát lapról lapra másképp tudósítják. Amit gyerekjátéknak hittünk, valójában a keserű

igazság egy olyan információs iparról, ahol már nincs különbség az újságosbódé és a szerkesztőség között.

Végül a két dolgot egyetlen szál köti össze – mindkettő ugyanannak az ősi eredetnek a gyermeke. Elég megnézni, hogyan öltözködnek az emberek.

Jó olvasást.

Ferdinando